

ROZKAJAĆ SIĘ (3) *vb pf*

roz- (2), rof- (1).

Zawsze się.

o *prawdopodobnie jasne (tak w roz-); pierwsze a jasne.*

fut 3 sg rozkaje się (2). ◇ praet 3 sg m rozkajał się (1). ◇ [con 3 sg m by się rozkajał. f by się rozkajała.]

Sł stp w innym znaczeniu, Cn brak, Linde XVI (dwa z niżej notowanych przykładów) – XVII(XVIII) w. s.v. rozkaić się.

1. *Pożałowawszy czegoś, cofnąć wcześniejsze postanowienie, rozmyślić się; poenitere PolAnt (2) : Booni [!] krom przyięgi fą offiárníki poczynieni: lecz ten za przyięgą przez mowiącego kniemu: Przyięgł pan á nie rozkaie fię [non poenitentia ducetur]. Ty offiárník ná wieki/ wedle porządku Melchifedeká. BudNT Hebr 7/10[21]; [mátká ácz iey nie przeciwno było w tákove ítadło dziewczkę dác/ wízákże iey dálekością ięlá grożić/ ázaby fię rozkaíałá. HistFort O3; BudBib Ex 13/17 (Linde), Ps 109/4 (Linde)].*

Szereg:»nie omylić się ani się rozkajać« (1): oderwał Iehowá krolestwo Izráelłkie od ćiebie dzifia/ á dał ie blizniemu twemu lepszemu nád ćię. A też zwyciężćá Izráelłki nie omyli áni fię rofkáie [non mentietur, et non poenitebit]/ Bo on nie człowiek żeby fię káiał. BudBib 1.Reg 15/29.

2. *Pożałowac kogoś, zlitowac się, zmiłowac się (1) : A (ták) vkazał mi Adonái Iehowá/ á oto wołał (ániołá) żeby fádzil ogniem Adonai Iehowá [...]. Y rzekłem. Adonái Iehowo/ z folguy profzę (ćię)/ kto wzwiedzie Iáhákowá/ bo ieft máły? (Y) rozkaiał fię [Poenituit] Iehowá dla tego/ y rzekł Adonái Iehowá/ y to nie będzie. BudBib Am 7/6.*

Formacje współrdzenne cf KAJAĆ SIĘ.

Cf ROZKAJANY